

comentaris literaris

per Josep Palomero i José Miguel Segura

DEMÀ SERÀ UNA CANÇÓ

de Leïla Slimani

Traducció: Lluís-Anton Baulenas

Editorial: Bromera

València, 2017 | Pàgines 181

Novel·la

Leïla Slimani és una novel·lista d'origen marroquí, laica, antiintegrista i d'educació francesa que resideix a París des de fa dos dècades. A França ha publicat fins ara tres novel·les: *La badia de Dakhia*, *En el jardí de l'ogre* i *Una dolça cançó*, amb la qual ha guanyat el Premi Goncourt de 2016. L'adquisició dels drets de traducció al valencià o català per part d'Edicions Bromera és una bona notícia, ja que pot tindre tan d'èxit com Pierre Lemaitre, encara que no tinga tanta producció però molt de futur per davant.

Amb un plantejament senzill i poc pretensions, *Una dolça cançó* prospera amb fermesa des de les primeres pàgines. Inspirat en un cas real que va succeir a Nova York el 2012, el narrador analitza com és possible que Louise, una amant cuidadora de dos germanets, als quals estima, acabe assassinant-los. Impressiona l'aplom amb què Slimani ho conta. Mancada de vida pròpia, Louise s'amera de la vida de la família per a la qual treballa, fins que la felicitat dels altres acaba imposant-se a la seua vida buida i sense sentit. Inexplorablement, adopta una solució fatal d'un dramatisme cruel i despietat. **JP**

amb un plantejament senzill i poc pretensions, *Una dolça cançó* prospera amb fermesa des de les primeres pàgines. Inspirat en un cas real que va succeir a Nova York el 2012, el narrador analitza com és possible que Louise, una amant cuidadora de dos germanets, als quals estima, acabe assassinant-los. Impressiona l'aplom amb què Slimani ho conta. Mancada de vida pròpia, Louise s'amera de la vida de la família per a la qual treballa, fins que la felicitat dels altres acaba imposant-se a la seua vida buida i sense sentit. Inexplorablement, adopta una solució fatal d'un dramatisme cruel i despietat. **JP**

LA RESIDENCIA DE ESTUDIANTES y la Ciudad Universitaria de Valencia: el Colegio Mayor Luis Vives

de David Sánchez Muñoz [ed.]

Editorial: Institució Alfons el Magnànim

València, 2016 | Pàgines 166

Jorge Correa, Andrea Luquin Calvo i David Sánchez Muñoz (ed.) expliquen la història de l'edifici la Universitat de València conegut com a Col·legi Major Lluís Vives, projectat el 1935 com a Residència d'Estudiants per l'arquitecte Javier Goerlich Lleó, i inaugurat pel general Franco el 9 d'octubre de 1954, al cap de 19 anys. Tancat des de 2012 tant per problemes d'envelliment dels materials constructius com de model de gestió, l'edifici és una mostra de la bona arquitectura racionalista dels anys trenta, i ha estat integrat en el campus de Blasco Ibáñez, un projecte educatiu ambiciós de la República. Abans, els estudiants s'encabien en les vetustes aules de l'edifici de La Nau.

Els articles del llibre presenten un programa molt complet de la història i els usos del centre que en els períodes en què el dirigiren Mariano López Piñero i Sebastià García Martínez, fou una activa alternativa cultural al franquisme. La Universitat l'hauria de recuperar amb una intervenció blana, respectuosa i adequada a la funcionalitat actual d'una residència d'estudiants. Segurament no és fàcil ni barat, per això porta quatre anys tancat. **JP**

Els articles del llibre presenten un programa molt complet de la història i els usos del centre que en els períodes en què el dirigiren Mariano López Piñero i Sebastià García Martínez, fou una activa alternativa cultural al franquisme. La Universitat l'hauria de recuperar amb una intervenció blana, respectuosa i adequada a la funcionalitat actual d'una residència d'estudiants. Segurament no és fàcil ni barat, per això porta quatre anys tancat. **JP**

BARCELONA NEGRA

de Ernesto Mallo [ed.]

Editorial: Siruela

Madrid, 2016

Pàgines 159

Antologia

Barcelona negra és un volum col·lectiu que reuneix deu relats breus en els quals Andreu Martín, el mateix Ernesto Mallo, Empar Fernández, Toni Hill, Rosa Ribas, Milo J. Krmptotic, Teresa Solana, Carlos Zanón, Lilian

Neuman i Carlos Quílez ens donen les seues respectives instantànies del que per a ells és l'altra ciutat, aquest àmbit urbà en el qual es fonen tots els colors —com bé apunta Mallo en el pròleg— en el negre. Barri a barri el lector recorre una Ciutat Comtal oculta —una ocultació que de vegades se'ns mostra davant els nostres mateixos nassos—, més o menys sòrdida i en la qual es donen totes les possibilitats de la violència. Parlar de la Barcelona negra és endinsar-se en un territori amb veritable solera literària —no en va la van transitar personatges inoblidables com l'inspector Méndes o Pepe Carvalho—, un àmbit ple de ressonàncies en el qual el delictes sempre té una raó, un per què que sol trobar-se en l'altra Barcelona, en la dels fullets turístics per exemple. Encara que no sóc molt amant d'aquest tipus de llibres, en aquest cas el resultat, a més de bastant homogeni, és més que interessant. **JMSR**

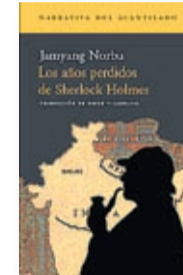
LOS AÑOS PERDIDOS DE SHERLOCK HOLMES

de Jamyang Norbu

Traducció: Roser Vilagrassa

Editorial: Acatilado

Barcelona, 1999 | Pàgines 328

Entre «El problema final» —episodi en què tot sembla indicar que Sherlock Holmes i el seu arxienemic Moriarty han mort a les cascades de Reichenbach— i «La casa deshabitada» —episodi en el qual el cèlebre detectiu londinenc reapareix davant uns

lectors que no acceptaven de cap manera la seua mort— el cèlebre detectiu de Conan Doyle passa dos anys de la seua vida allunyat de Londres, viatjant per la Xina i el Tibet segons informa el doctor Watson al seu retorn. Aquest llibre és el relat del que podria haver viscut el detectiu en aquest període de la seua vida precisament, les seues aventures i investigacions —acompanyat per un nou i exòtic Watson *ad hoc* que donarà també el seu testimoni escrit de les aventures viscudes al costat de Holmes durant aquests dos anys— en uns espais i unes cultures totalment allunyades als seus. El resultat és una novel·la de grata lectura per al gran públic, plena d'intriga i sense complicacions tècniques, un excel·lent exercici metaliterari que agradarà sense cap dubte als amants d'Arthur Conan Doyle —potser no tant als lectors puristes de l'anomenat «canon holmesia»—. **JMSR**

destacamos...

Un mundo visceral, violento y demasiado... humano

Existen personas cuyo talento para crear atmósferas asfixiantes a través de las palabras resulta, cuanto menos, chocante. Como lector uno tiene ciertos sentimientos encontrados ante esas historias viscerales, de extrema crudeza. Por una parte lo cautivan, mientras que por otra pueden provocarle una repugnancia inusitada. Esto es así por una simple razón, porque esas historias, que son «ficción», plasman una realidad demasiado real. Me explico. Sabido es que el mundo es un lugar de violencia extrema y sinsentidos, y aún sabiéndolo, preferimos obviar esa verdad demasiado dolorosa y punzante.

Reconozco que leer los diez relatos que Joyce Carol Oates presenta en *Dame tu corazón* (Gatopardo) no ha sido fácil, precisamente, porque la autora norteamericana describe una serie de situaciones que atentan, de algún modo, mi sentido de la justicia, de lo que creo que es moral o ético en cuanto al

comportamiento humano se refiere. Y digo esto porque todas y cada una de las historias que Oates ofrece en este libro está plagada de unos monstruos que no tienen nada de mitológico ni fantástico, sino, más bien, monstruos de carne y hueso, seres humanos que violan, que son capaces de arrebatarle la vida a otro ser humano, que han perdido el rumbo, que se ahogan en su miserable existencia. No obstante, ante esas escenas brutales, casi inhumanas, existe ese algo que te obliga a permanecer en la historia, ese algo que no es otra cosa que la palabra escrita, su fuerza, y la destreza que tiene la autora para narrar unos hechos controvertidos.

Estos cuentos de violencia (sugerida o reflejada sin filtro alguno) despiertan al lector, lo vapulean, pero no para herirlo o contrariarlo, no para sumirlo en un terror del que no pueda escapar. Más bien, estos cuentos de violencia sirven para darnos cuenta, una vez

más, de lo frágiles que somos, de que todo lo que creemos, todo aquello que conforma nuestro universo, puede resquebrajarse de un momento a otro. Padres sobreprotectores, padres que deciden quitarse la vida, mujeres que engañan a sus maridos y viceversa, hombres que agreden, jóvenes inocentes que no saben qué papel interpretar en el caótico mundo de los adultos, niños que sufren abusos, obsesiones, alcohol y vulnerabilidad, locura...

Nunca dejaré de sorprenderme la capacidad que tiene el ser humano de corromperse hasta un punto repulsivo, como nunca dejaré de sorprenderme esa forma con la que Joyce Carol Oates despliega todas y cada una de sus armas narrativas para crear algunos giros originales y sugerencias que conllevan al lector a cierta ambigüedad, hasta el punto de no saber quiénes son en realidad las víctimas y quiénes los culpables, pues todo en esta vida es pura incongruencia.

Hay historias en este *Dame tu corazón* de una ejecución impecable, historias extraordinarias, pese a su dureza. Un conjunto de relatos difícil de olvidar. **≡**

Eric Gras

DAME TU CORAZÓN

de Joyce Carol Oates

Traducció: Patricia Antón

Editorial: Gatopardo

Barcelona, 2017 | Pàgines 344

Relatos